

ZEECULENTA

22e jaargang 2013

Afdelingsnieuws van de afdeling Zeeland van de Nederlands-Belgische Vereniging van liefhebbers van cactussen en andere vetplanten, "SUCCULENTA".

WWW.ZEECULENTA.NL

info: post@zeeculenta.nl

Bij Intratuin komen je ideeën tot bloei.

**Koudekerke
Galgeweg 5
Tel: 0118-551623**

COLOFON

"Zeeculenta" is het afdelingsnieuws van de afdeling Zeeland van de Nederlands-Belgische Vereniging van liefhebbers van cactussen en andere vetplanten, SUCCULENTA.

Opgericht 12 maart 1968.

De afdeling Zeeland komt maandelijks bijeen op de laatste vrijdag van de maand (met uitzondering van de maanden juli en december).

Plaats : Heer Arendshuis, Torenring 46, 4458 BC 's-Heer Arendskerke.

Aanvang : 20.00 uur.

De afdelingscontributie bedraagt € 20,-- per jaar.

Gironummer 2645478 t.n.v. Succulenta Zeeland te Middelburg.

BESTUUR:

Piet van de Vrede	voorzitter/penningmeester
Sandra van Offenbeek	secretaris
Kees de Bonte	bestuurslid

Secretariaat:

Schoolstraat 26
4417 AB Hansweert
Tel.: 0113-383290

e-mail: cactus.sandra@zeelandnet.nl

REDACTIE:

Tonnie de Rijke	hoofredacteur
Piet van de Vrede	redactielid
Bertus Spee	redactielid

Redactie:

Noordweg 444
4333 KL MIDDELBURG
Tel.: 0118-615047

e-mail: thonderi@hetnet.nl

=====

(Voorlopige) Agenda afdeling Zeeland 2013.

25 januari 2013	Jaarverslagen en bestuursverkiezing.
22 februari 2013	Quiz.
29 maart 2013	Ruta-Norte-2 door Tonnie de Rijke.
26 april 2013	Digitale fotowedstrijd.

=====

TE KOOP: cactusmeststof, bims, etiketten, watervaste pennen en andere benodigdheden voor onze hobby. Belangstellenden kunnen contact opnemen met Han Mesu (0118-615702).

=====

HEEFT U UW CONTRIBUTIE VOOR HET JAAR 2013 AL BETAALD??

=====

NIEUW OP ONZE WEBSITE (www.zeeculenta.nl): AL ONZE AFDELINGSBLAADJES VANAF 2010 DIGITAAL TERUG TE LEZEN!!!

=====

Uitnodiging

Voor de bijeenkomst te houden op vrijdag **25 januari 2013** in het Heer Arendshuis, Torenring 46 te 's-Heer Arendskerke.

Aanvang: 20.00 uur

PROGRAMMA

1. Opening en extra verloting.
2. Notulen, ingekomen stukken en ander nieuws.
3. Jaarverslagen.
4. Bestuursverkiezing. Onze voorzitter/penningmeester treedt af en is niet herkiesbaar. Meldt u aan om het bestuur aan te vullen.
5. Rondvraag.
6. Pauze.
7. Boekenverkoop.
8. **Planten op naam zetten.** Heeft u planten waar u graag de (geslachts)naam van zou willen weten? Breng mee, dan gaan we proberen er een naam bij te zetten.
9. Sluiting.

Ik hoop dat iedereen fijne feestdagen heeft gehad. En dat we een goed cactusjaar tegemoet gaan. Hoop jullie weer allemaal te zien met de volgende bijeenkomst.

Secretaris, Sandra van Offenbeek.

=====

Uit den ouden doosch.

In de bibliotheek is de CD opgenomen met daarop de Succulenta's van 1919-1943. De komende uitgaven gaan we hieruit wat interessante en leuke items in "Zeeculenta" plaatsen. Volgende wetenswaardigheden komen uit de jaargang 1931. NB. Plantennamen komen ook uit den ouden doosch. In de afgelopen 85 jaren is er nog al het een en ander veranderd in de naamgeving, hecht hier dus niet al te veel waarde aan.

„GROEN.”

Barbados, — na een korte excursie aan land.

4 April 1930. O. b. s. s. Crynssen.

Mount Hillaby was bestormd. Mijn handen roken nog naar de petroleumzandsteen uit de Scotland-series en kleefden van het agavensap, toen het groote experiment begon. Ik wilde trachten me een objectieve meening te

vormen over de kleur van een agavenblad, uit de beoordeelingen van een aantal personen die ik als zuiver ortochromatisch had leeren kennen. Met zorg vischte ik enkele wederstrevende bladstukken uit mijn zakken en stalde deze liefdevol uit op de tafel van het achterdek, welke plaats ik tot het houden van genoemde proefneming had uitgekozen. Na een korte inleiding, waarbij op groote wetenschappelijke waarde van deze bijeenkomst werd gewezen, konden we beginnen. „Verrek", verbaasde zich Pip uit den grond van zijn hart, toen hij mijn bedoeling meende te begrijpen. „Aan een dergelijk onwetenschappelijk arbitrair gedoe wensch ik niet mee te doen", verklaarde Mac heftig.

„Wat moet je weten, bij opvallend of bij doorvallend licht?" begon weer Pip, met duidelijk geologische gedachtengang, „dit is dikwijls iets geheel verschillends." Ik verklaarde me voorloopig tevreden met opvallend licht. „Dan is het nog maar hoe je hem houdt. Kijk, nu is hij donker. iets gelig, hier en daar wat blauw-groen, — nu veel lichter: grasgroen, sommige vlekken met typisch blauwgroene weerschijn. Geel zit er ook nog in."

„Grasgroen", verklaarde de Prof. die temidden van zijn zooveelste wandelrondje was aangehouden en bij de tafel gebracht. „Grasgroen. Niets meer en niets minder." „Jònggrasgroen", vond Huugje, „de binnenkant iets lichter met gelen weerschijn. Bovendien is dit eene blad veel donkerder dan het andere." — „In ieder geval niet egaal", zei Mac, die weer was bijgedraaid, — „lichtgroen met gelige banen en plekken in overlansche richting loopend, met hier en daar vlekken van blauwig weerschijn. — Definieer haar als: rood-blauw of licht gelig blauw-groen, het is alleen zoo naar dat niemand dan weet wat je er mee bedoelt."

Dit was nummer één. Toen nummer twee in het middelpunt van de belangstelling was gebracht, moest nogmaals op ernst worden aangedrongen. „Licht-blauwgroen" was het professorale oordeel, — „hoofdzakelijk groen." — „Middel-donkergroen" zeiden Jop en Pip tegelijk. „Blauwig naar de kanten" merkte Huugje op; „de achterkant een beetje lichter. Verder ondefinieerbaar." Met dit laatste waren we het allen eens, zoodat nummer drie ter tafel kwam. Symptomen van ongeduld die duidelijker werden, moesten op tactische wijze worden onderdrukt.

„Donker-grasgroen", met flauwe geel-groene banen." „Zet hier frisch bij" vond Jop, in tegenstelling met de vorige met zijn uitgesproken matte kleur." — „Buitenkant licht-grasgroen met vage, iets lichtere banen". „Emeraldgreen" klonk plotseling een lersch accent. „Eerste jaarsgroen", zei Mac grinnkend. „Keukendeurengroen dat ze voor buitenhuizen gebruiken" verklaarde Jop met overtuiging. „Een ondefinieerbare donkergroene rotkleur" kreet Pipje in wanhoop. Daarna was er geen verstandig woord meer uit ze te krijgen; men begon baldadig te worden.

De gong bracht redding.

P. HUMMELINCK.

DE ANECDOTE VAN OPUNTIA LEUGENSIS.

Op de laatst te Utrecht gehouden bijeenkomst der Ned. Succulentenvereeniging werd de volgende cactusanecdote verteld.: Heel lang geleden, toen de Utrechtsche Hortus pas bestond, beging een jonge poorter de snoode overdaad een stek weg te nemen van een Schijfcactus of Opuntia, een soort, die toen pas in Amerika ontdekt was en waarvan de Hortus door bemiddeling van den Spaanschen gezant een exemplaar gekregen had. De jongeman werd echter op heeterdaad betrapt en volgens het gebruik dier tijden in den kerker geworpen, ter plaatse, waar zich thans den Raadskelder bevindt. Slechts een enkele zonnestraal viel door een klein getralied venster naar binnen en daar sloot men den dief op om zijn vonnis af te wachten. Zooals wel meer gebeurde, vergat men het geheele geval en alleen de cipier had er na jaren nog heugenis van. Dit bleek op de volgende wijze. Een student in de medicijnen had een geraamte noodig om zijn kennis van de botten wat op te frisschen en wendde zich tot alle daarvoor in aanmerking komende kanalen, zooals doodgravers, beulen, enz. Zoo kwam hij eindelijk bij den cipier der kerker terecht en deze herinnerde zich dat hij dertien jaar geleden eens iemand had opgesloten voor een cactusdiefstal en er verder nooit meer iets van had gehoord. Vol hoop begaven beiden zich naar de bewuste afdeeling, de een met het oog op de fooi, de ander op het gave skelet en nadat het roestige slot langen tijd weerstand geboden had, opende zich de deur van het onderaardsch gewelf. Wie schetst hun verbazing, toen ze daar gezond en wel een man op middelbaren leeftijd aantroffen met een lange baard en een eenigszins geposeerd buikje. Wat was er gebeurd om dit wonder tot stand te brengen? Men had namelijk vergeten den gevangene voor zijn opsluiting te fouilleeren. Deze had de cactusschijf geplant tusschen de steenen, juist waar dagelijks de zonnestraal naar binnen viel. Iedere dag had de plant een nieuwe sappige schijf gemaakt en deze sterkte hem al dien tijd niet alleen tot voedsel, maar ook tot drank. Het spreekt vanzelf, dat deze geschiedenis, toen zij ruchtbaar werd, veel opzien baarde. De man werd onmiddellijk in vrijheid gesteld. Van de borstelige doornen, die hij al die jaren bewaard had, begon hij een borstelfabriek en stierf later als een algemeen geacht ingezetene der stad Utrecht. Men zegt, dat deze Schijfcactus nog steeds in den Hortus gekweekt wordt en dat men haar, ter eere van de wonderlijke historie, die er aan verbonden is, den naam heeft gegeven van *Opuntia leugensis*.

=====

Zuid Afrika – Namibie 2011.***Dinsdag 1 november. Sesriem – Solitaire – Walvis Bay.***

We staan al vroeg op, na een snel ontbijt springen we in het bakkie en rijden noordwaarts, er staat weer een harde en koude wind maar de zon schijnt krachtig, via de C19 rijden we naar Solitaire en gaan weer eens tanken, ook drinken we koffie met een enorm stuk gebak uit eigen bakkerij, hier is ook een hotel en restaurant, dan gaan we noordwest de C14 op richting Walvis Bay, de volgende stop is bij de Gaub pass,

een heel mooie rivier kloof maar aan planten groeit er niks, hierna verder west naar de Kuiseb pass,, op een heuvel vinden we hier Aloe dichotoma, Euphorbia virosa en Commiphora namibensis, weer gaat de tocht verder en over eindeloze vlakten trekken we richting kust, midden in de eindeloze uitgestrektheid ligt de kale Vogelfederberg, we kijken hier wat rond en vinden onverwacht Aloe asperifolia, mooie grote clusters onder aan de kale koepelberg, na nog eens 56 km woestijn arriveren we in Walvis Bay, we eten en drinken wat bij het Activity centre, hier is ook een toerist info en we kijken hier naar een accommodatie in Swakopmund, ze bellen wat voor ons maar er blijkt weinig plek te zijn, toevallig verhuren ze hier ook enkele huisjes dus blijven we hier overnachten, prachtige appartementen en niet duur, dat is weer een gelukje voor de penningmeester, kenne we weer een flesje wijn bestellen.

Tegen da avond rijden we een rondje door de grote stad, doen wat boodschappen en verblijden de plaatselijke slijter, dan zoeken we een aanbevolen restaurantje op aan de waterkant en zien de son in de see zakken, met een lekker visje en flesje komen we de avond door, thuis borrelen we nog wat na met een portje en sukkelen dan in slaap.

Vandaag 348 km.

Woensdag 2 november. Walvis Bay – Swakopmund – Uis.

Al vroeg uit de veren maken we zelf een ontbijtje, hierna inpakken en de stad uit, het is buiten nevelig en maar 14 graden, we sturen noord langs de kust en zien dat de kale kustvlakte helemaal volgebouwd wordt met dure appartementen, in Swakopmund halen we een permit voor de Welwitschia plains en rijden dan oostwaarts de welvarende stad uit via de C28, wat verderop gaan we links en rijden een enorme kale vlakte op, geen plantje te zien, na 20 km wordt het heuvelachtiger en kijken we uit over een maanlandschap, dan steken we door de droge Swakop rivierbedding en zien wat verderop de eerste Welwitschia mirabilis uit de kale zandheuvels steken, we kijken hier een poosje rond en maken fotos van deze primitieve planten die honderden jaren oud kunnen worden, er staan ook veel jonge planten en vooral de aparte bloeiwijze is heel bijzonder, we rijden door tot bij de oudste plant die hier groeit, volgens het infobord is die 1500 jaar oud.

Er liggen hier ook veel mooie witte kwartsvelden en stiekem kijken we of er Lithops te vinden zijn, er groeit hier echter niks, na een uurtje keren we terug en rijden via de D1991 noord naar de hoofdweg, we stoppen nog bij een intressant lijkende heuvel en vinden hier weer Aloe asperifolia en Lavrana perlatum, dan komen we op de B2 en draaien noordoost, na 80 km gaan we dan links de D1930 op en rijden noordwaarts richting Uis, onderweg rijden we naar een kwartsheuvel en gaan hier lunchen, als we uitstappen overvalt de warmte ons, het is inmiddels 35 graden geworden dus blijven we maar in de schaduw, het is te warm om naar planten te zoeken, we gaan verder door een glooiend graslandschap met hier en daar een bergrug, voor ons doemt dan het enorme Brandberg massief op, met 2573 meter de hoogste top van Namibie, na 100 km komen we in Uis aan, een bijna verlaten mijnstadje bij een oude tinmijn, we kijken bij het Brandberg Rest Camp en kunnen hier 2 mooie kamers krijgen voor een redelijke prijs, en met zwembad, we boeken hier voor 2 nachten en installeren ons, dan is het tijd voor een biertje en zoeken we de kroeg op, het is hier goed vertoeven. Wat later ontmoeten we de eigenaar Basil Calitz, een bijzondere kerel en ook een

planten liefhebber, hij laat ons talrijke foto's zien van de flora en fauna uit de omgeving, heel interessant, we spreken met hem af om morgen naar de wilde woestijn olifanten te gaan kijken aan de Ugab rivier, hij vraagt wel een flink bedrag maar we kunnen wat afdingen.

Tegen de avond eten we lekker buiten op het grote terras en met de nodige wijn hebben we veel gein, het is al laat als we onze kamers opzoeken.

Vandaag 392 km.

(wordt vervolgd)

Bertus

11 oktober 2011; Taltal - Paposo - El Cobre - Varillas - Antofagasta (311 km./173 foto's)

Vanochtend weer genoten van ons ontbijtje, dit keer met vruchtencake. Jammer dat we hier niet kunnen blijven. We vertrekken uit Taltal over de kustweg richting Paposo en al om 9 uur gaan we het veld in. We vinden hier weer de *gigantea*-vorm van *Copiapoa cinerea*, een groene *Neoporteria*, waarschijnlijk *Neoporteria wagenknechtii* en *Eulychnia*'s. Tussen de geelbedoornde *gigantea*'s komen ook gitzwart langbedoornde *Copiapoa*'s voor, deze lijken meer op de "echte" *Copiapoa cinerea*. Ook hier zijn de wilde bloemenvelden en

de oceaan een dankbare achtergrond voor de cactusfoto's. Verderop stoppen we nog een keer voor dezelfde planten, de verschillende *Copiapoa*'s nog steeds door elkaar groeiend. Vlak voor Paposo komen we op een fabrieksterrein terecht van Planta Paposo. Rondom de afvalbergen met mijnafval ziet het lavalandschap er zeer indrukwekkend uit, dat vraagt om onderzoek. Maar we zijn nog geen stap op het terrein of er komt een auto met bewakers vragen wat we hier doen. E.e.a. uitgelegd en we krijgen een half uur om het terrein uit te kammen, ze werken hier namelijk met explosieven (stond ook op de borden) en willen geen ongelukken. We komen echt in een paradijsje terecht, een woest maanlandschap met lavarotspartijen en overal planten en cactussen. In de rotsen, op de rotsen, tussen de rotsen vinden we de goudgeel bedoornde *Copiapoa gigantea* (of *goldii*?, geen *cinerea* want die is zwart bedoornd), *Neoporteria wagenknechtii* en *Euphorbia lactiflua*. De laatste zoals altijd vol op in bloei, wat een apart gevormde bloemen, heel fotogeniek. Van de *Copiapoa* vinden we een gigantische monstercristaat, draait alle kanten uit, en aan de rotsen hangende exemplaren van meer dan 1 meter lengte. Na een half uurtje nemen we afscheid van de maan en rijden naar Paposo om boodschappen te doen. Ook al zo'n armoeding hutjesdorpje, maar wel erg fotogeniek. Dan draaien we de bergpas op richting Sierra Vicuña Mackenna, maar hoe hoger we komen hoe dieper we de wolken in rijden. Op een gegeven moment moet zelfs de ruitenwisser aan door de miezerregen. We maken 1 snel stopje en zien de hellingen vol staan met *Eulychnia*'s en *Copiapoa*'s. Deze zien er toch weer anders uit dan langs de kust. Maar dat bewaren we tot op de terugweg, je wordt hier nat en het is koud.

We rijden weer terug naar Paposo aan de kustweg en volgen deze naar El Cobre. Onderweg stoppen we diverse malen. Dit niet alleen voor de vele mooie landschappen en zeegezichten, maar ook voor *Neoporteria wagenknechtii*, *Neoporteria paucicostata*, *Copiapoa gigantea*, *Copiapoa cinerea* en een soort *Hechtia* (komen die hier ook voor?). Opvallend dat we bij de *Copiapoa*'s verschillende cristaten gevonden hebben. Er zit zoveel verschil tussen de planten onderling, dat een echte kenner misschien wel een dubbel aantal verschillende planten uit onze foto's haalt. Er moeten hier langs de kust wel bijna tien verschillende *Copiapoa*'s en *Neoporteria*'s groeien, maar wij zijn nu eenmaal geen specifieke kenners. Naast de mooie herinneringen wat planten en landschap betreft herinner ik me deze plek ook als die van dé valpartij. Henk roept op een moment "Tonnie, ik heb een *Neoporteria* gevonden!", ik wil van een rotsblok afspringen, maar blijf haken met mijn voet en stuit zo de bosjes in. Resultaat; een gigantische bloeduitstorting boven mijn knie, een snijwond in mijn pols van mijn horloge want daar bleef ik achter hangen. Henk heeft nog meegezocht naar de onderdelen van mijn horloge, maar helaas, dat kan ik afschrijven. Maar gelukkig is mijn fototoestel op wat krassen na nog heel en mijn sigaartjes ook. Dat wordt een dagje moeizaam klimmen en klauteren.

Heel opvallend is ook dat in deze verlaten woestenij regelmatig mensen wonen in hutjes gebouwd van bijeengeraapt afval, soms wel met zonnepaneel, tv-antenne en auto voor de deur. Ze leven van de visserij, want iets anders doet het hier niet.

Vlak voor El Cobre vinden we één van de droomplanten van Aad, *Copiapoa solaris*. Helaas staan de meeste planten er zeer slecht bij. De hellingen van de heuvels zijn werkelijk bezaaid met enorme dode clusters van deze plant. Het moet hier dus de afgelopen jaren wel heel erg bar zijn geweest.

Vorbij El Cobre proberen we door te steken naar Antofagasta, maar op een gegeven moment lopen we vast bij mijnbouw en een rivierbedding. Nu weten we ook waarom de weg steeds slechter werd, hele stukken waren de oceaan in gespoeld en maar provisorisch gerepareerd, er komt hier dus geen verkeer. De onderkant en de banden van ons autootje hebben wel erg op hun falie gekregen. Dan terug naar El Cobre en de doorsteek naar Varillas aan Ruta5 gemaakt. Geluk bij een ongeluk, we komen door een dal, de weg ligt hier gedeeltelijk in een rivierbedding, waarvan de hellingen bezaaid zijn met superclusters *Copiapoa solaris*. Bij nadere inspectie is 90% hiervan hartstikke dood. Wat zonde, slechts een enkeling heeft die mooie blauw-grijze kleur, de rest is zwart. Het gebrek aan planten wordt ruimschoots gecompenseerd door het adembenemende landschap. De bergen zitten hier vol koper (vandaar al die mijnen) en dat vertaalt zich in die mooie groene kleur. En als de rest van de bergen dan roodbruin is en met een dalend zonnetje er op met een blauwe hemel, dit kost tientallen foto's.

Pas over zevenen komen we in Antofagasta aan en vinden na enig zoeken Hotel Arriero. Niks bijzonders vergeleken met de vorige twee nachten, snel vergeten en doorgaan.

(wordt vervolgd)
Antonio El Rico

Stemt u weer mee voor de ANWB?

Het is weer begonnen! De super spannende verkiezing van
'Leukste ANWB uitje van Zeeland 2013'!

De afgelopen twee jaar hebben wij de titel met trots mogen dragen.....echt een kroon op het werk
wat wij als familiebedrijf, samen met ons team verzetten

Wij zijn genomineerd voor het
Leukste uitje van Nederland 2013

Hoe het werkt:

***van 9 januari t/m 10 februari**

kunt u op ons stemmen door op bovenstaande knop/afbeelding te klikken op onze website en de stappen te volgen. Vervolgens krijgt u een e-mail waarin u uw stem kunt bevestigen.
(De ANWB verloot onder de stemmers entreebewijzen naar keuze).

Alvast bedankt voor uw steun!

Familie Antes
Berkenhof's Tropical Zoo & Restaurant

Kom vlinderen bij Zeeland's
meest complete dagje uit ...

Vlindertuin/Tropical Zoo Berkenhof:

- Schitterende tropische tuin met tal van kleurige vlinders, vogels, reptielen en insecten. Prachtige cactustuin, aangelegd door Succulenta afd. Zeeland
- Sfeervol restaurant met wel 200 zitplaatsen en een ruim aanbod aan scherp geprijsde groepsarrangementen

De vlinders krijgen
vrienden!

Langeweegje 10a Kwadendamme
tel: 0113-649729 www.tropicalzoo.nl

Afzender: redactie *Zeeculenta*
Noordweg 444
4333 KL MIDDELBURG